ju koolikäija laps, aga Kristohw Pühler oli juba täiesealine inimene. Mu wanemate maja oli weski, mis mu kadund isa oli ise ehitanud, ja kui muidu kül sagedaste weskite kohta wanarahwa sõna töeks läheb, et weski kohal on kõige parem asi, et koti suu ei möista köneleda, siis se sõna ei naljaltki puutund mu isasse. Wa' kallis ütles ika: „Üks petmise wiisil saadud kopikas paneb kümme teist nahka!" andis igaühele, mis kohus, ja oli igapidi üks truuw ja auuwäärt inimene. Ajad olid rasked, rahateenistus kasin, 600 rubla oli mu isa Kristohwi Pühleri käest laenand weski ehitamise tarwis, ja suured intressid, mis iga aasta pidid maksetud saama ei annud palju tagawaraks korjata, aga aega mööda asjad käiwad. Kui mina esimest korda lauale käisin kandis mu issa 600 rubla Kristohwi käte ja maksis wiimse kopikani wõla puhas ära. Kristohw Pühler tunnistas kirjaga, et raha oli käte saand, ja andis seda kirja isale, aga wõlakirja ei annud mite, seda ütles tema kogemata käest kadunud olema.

1621 aastal tuli meile püsti häda ja ahastuse aeg käte. Wõõrad sõamehhed tükkisid sel korral meie külasse, tegiwad seal niisugust koerust ja ülekohut, et kõik ei wõi äraöölda, sest sõaajal, ütlewad wanarahwas teeb kurad põrgu laiemaks. Meie olime wast koolis, kui waenlased teist poolt küla hakkasiwad tulema; kui meie nende mõllamist ja püssipaukumist kuulsime, jooksime kõik uksest wälja õue. Sa kallikene, mis hirmus lugu oli seal! Waesed külainimesed jooksiwad kisendades ja nuttes mööda uulitsat nagu kanapojad kulli eest, kurjategijad waenlased ajasiwad neid taga, tapsiwad ja röõwisid, mis aga ete juhtus. Mõned ajasiwad weiksed lautadest wälja, teised löid kiriku uksed katki ja wiisid kõik hõbe ja kuld riistad ära, mis aga sees leidsid olemast, ja kui mina meie maja ligidale jõudsin, pani just üks neist mõrtsukatest meie aita põlema. Pea oli tuluke wäljas, ei aitand sinna enam kustutamine midagi, õhtu olid maja ja kõik mis maja sees oli, ja ait kõige wiljaga paljaks tuha hunnikuks saand,

Eesti-maa-rahwa Kalender 1862. lk 25